

Sygn. akt *I ACa 619/19*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2020 r.

Sąd Apelacyjny w (...) I Wydział Cywilny i Własności Intelektualnej

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia Elżbieta Fijałkowska**

Sędziowie: **Mariola Głowacka /spr./**

Mikołaj Tomaszewski

Protokolant: **st.sekr.sąd. Kinga Kwiatkowska**

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2020 r. w (...)

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. G. (1)**

przeciwko **(...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w (...)

z dnia 30 kwietnia 2019 r. sygn. akt I C 1008/17

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten tylko sposób, że termin początkowy odsetek ustawowych ustala od dnia 20 lutego 2019 roku i oddala powództwo w zakresie odsetek ustawowych od kwoty 41.670,52 zł za okres od dnia 28 czerwca 2017 roku do dnia 19 lutego 2019 roku;

II. w pozostałym zakresie apelację oddala;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Mariola Głowacka Elżbieta Fijałkowska Mikołaj Tomaszewski

UZASADNIENIE

Powódka M. G. (1) w pozwie z dnia 28 czerwca 2017r. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. na jej rzecz kwoty 75.200 zł tytułem odszkodowania za spadek wartości nieruchomości zabudowanej domem jednorodzinny typu bliźniak opisanej w księdze wieczystej nr (...) składającej się z działki nr (...) o łącznej powierzchni 130 m² a także spadku wartości nieruchomości wspólnej w której powódka ma 1 udział z 32 wpisanej do księgi wieczystej nr (...) składającej się z działek (...) o łącznej powierzchni 3585 m².

Pozwany (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. w odpowiedzi na pozew z dnia 13 września 2017r. wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych. ograniczonego użytkownika nie doszło do naruszenia standardów jakości środowiska, a zatem nie może być mowy o powstaniu szkody.

W toku dalszego postępowania po zapoznaniu się z opinią biegłego z dziedziny wyceny i szacowania wartości nieruchomości, budownictwa i akustyki budowlanej, na rozprawie w dniu 24 kwietnia 2019r. powódka cofnęła pozew co do kwoty 33.529,48 zł i zrzekła się żądania w tym zakresie, natomiast podtrzymała powództwo co do zasądzenia kwoty 41.670,52 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu, a także wniosła o zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy w (...) wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2019r. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 41.670,52 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 czerwca 2017r. do dnia zapłaty, w pozostałym zakresie umorzył postępowanie, kosztami postępowania obciążył strony w ten sposób, że powódkę w 45 % i pozwanego w 55 % i pozostawił rozliczenie kosztów referendarzowi sądowemu.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że lotnisko P. Ł. powstało w 1913r. jako pruskie lotnisko wojskowe w Ł. pod P.. Przed I wojną światową, a także w czasie jej trwania na lotnisku funkcjonowała szkoła pilotów, obserwatorów i mechaników, poza tym naprawiano samoloty i składano sprzęt lotniczy. W latach 1931 – 1938 nastąpiła rozbudowa cywilnej części lotniska, (...) stał się drugim po W.–O. lotniskiem w kraju. W 1987r. powstało Przedsiębiorstwo Państwowe (...), które przejęło zarządzanie lotniskiem w Ł.. W 1993r. przystąpiono do budowy nowego terminalu pasażerskiego, uruchomiono pierwsze połączenie zagraniczne do D.. W 1996r. rozpoczęto rozbudowę i modernizację terminalu (przeprojektowanie całego obiektu, zmiana funkcjonalności pomieszczeń, połączenie hal przylotów i odlotów) oraz podpisano porozumienia w sprawie utworzenia Spółki (...), której udziałowcy podpisali porozumienie w sprawie utworzenia Spółki (...), która powstała w dniu 11 lipca 1997r. W 2000r. rozpoczęto prace przy budowie terminalu pasażerskiego, przystąpiono do modernizacji i rozbudowy płyty postojowej samolotów, uruchomiono połączenia do B. i zawarto porozumienia o współpracy z F. A.. W 2001r. oddano do użytku dwa nowoczesne terminale pasażerski i cargo oraz nową płytę postojową. W 2002r. uruchomiono połączenia do W. i F. na (...). W 2003r. uruchomiono połączenia do K./B., W., M. i L., a także oddano do użytkowania zmodernizowany terminal (...) W 2004r. uruchomiono połączenia do B. i M.. W latach 2005-2007 uruchomiono kolejne połączenia do L. L., L. S., D., L., S., B.-G., B., D., E. M., L. G., E., P.-B., R. C. i K.. W 2008r. przystąpiono do rozbudowy terminala pasażerskiego i dostosowano infrastrukturę do obsługi ruchu w strefie S..

Sąd pierwszej instancji ustalił, że w dniu 28 lutego 2011r. (...) Dyrektor Ochrony Środowiska w P. wydał decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia „Rozbudowa i modernizacja (...)”. W kwietniu 2011r. rozpoczęto rozbudowę terminala pasażerskiego, a w czerwcu 2011r. rozpoczęto rozbudowę płaszczyzn lotniskowych. W lipcu 2012r. rozpoczęto kontynuację rozbudowy terminala pasażerskiego - początek prac przy budowie nowej sortowni bagażu oraz rozbudowie strefy odlotów. Rozwój lotniska w kolejnych dziesięcioleciach skutkował wzrostem liczby pasażerów obsługiwanych przez port lotniczy. W 2000r. skorzystało z niego 227.847 pasażerów przy liczbie 13.223 operacji lotniczych. W 2008r. z (...) skorzystało już 1.274.679 pasażerów, a operacji lotniczych odnotowano w liczbie 23.609. W 2012r. z (...) skorzystało 1.595.221 pasażerów i odbyto się 25.261 operacji lotniczych. Lotnisko cywilne P.-Ł. jest własnością pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P..

Sąd pierwszej instancji ustalił, że Sejmik Województwa (...) w dniu 30 stycznia 2012r. podjął uchwałę nr (...) w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkownika dla lotniska P. - Ł. w P.. Uchwała utworzyła obszar ograniczonego użytkownika dla lotniska P. - Ł. w P., którego zarządcą jest (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.. Przedmiotowa uchwała wyznaczyła zewnętrzną granicę obszaru ograniczonego użytkownika na podstawie:

1) izolacji równoważnego poziomu dźwięku A dla pory dnia LAeqD = 55dB pochodzącego do startów, lądowań i przelotów statków powietrznych;

- 2) izolinii równoważnego poziomu dźwięku A dla pory nocy $LAeqN = 45$ dB pochodzącego od startów, lądowań i przelotów, statków powietrznych;
- 3) izolinii równoważnego poziomu dźwięku A dla pory dnia $LAeqD = 50$ dB pochodzącego od pozostałych źródeł hałasu związanych z działalnością lotniska;
- 4) izolinii równoważnego poziomu dźwięku A dla pory nocy $LAeqN = 40$ dB pochodzącego od pozostałych źródeł hałasu związanych z działalnością lotniska.

Na obszarze ograniczonego użytkowania wyodrębniono dwie strefy:

- 1) zewnętrzną, której obszar od zewnątrz wyznacza linia będąca granicą obszaru ograniczonego użytkowania, a od wewnątrz linia będąca obwiednią izolinii równoważnego poziomu dźwięku A dla pory dnia $LAeqD = 60$ dB oraz dla nocy $LAeqN = 50$ dB pochodzącego od startów, lądowań i przelotów statków powietrznych oraz izolinii równoważnego poziomu dźwięku A dla pory dnia $LAeqD = 55$ dB oraz dla nocy $LAeqN = 45$ dB, pochodzącego od pozostałych źródeł hałasu związanych z działalnością lotniska;
- 2) wewnętrzną, której obszar od zewnątrz wyznacza linia będąca obwiednią, o której mowa w pkt 1, a od wewnątrz linia biegnąca wzdłuż granicy terenu lotniska.

Powyższa uchwała weszła w życie w dniu 28 lutego 2012r.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że powódka M. G. (1) jest właścicielką nieruchomości położonej w P. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy (...) w P. V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgi wieczyste nr (...) składającej się z działki nr (...). Ponadto powódka ma 1 udział z 32 we współwłasności nieruchomości wspólnej wpisanej do księgi wieczystej nr (...) składającej się z działek (...) o łącznej powierzchni $3.585 \text{ m}^{(2)}$. Zgodnie z załącznikami nr 2b i 7b do uchwały Sejmiku Województwa (...) nr (...), nieruchomość powódki znajduje się w strefie zewnętrznej obszaru ograniczonego użytkowania lotniska P. - Ł. w P.. Na dzień wejścia w życie powołanej wyżej uchwały sejmiku Województwa (...) przedmiotowa nieruchomość była zabudowana jednorodzinny budynkiem mieszkalnym w zabudowie bliźniaczej, dwukondygnacyjnym z poddaszem użytkowym, wzniesionym w technologii tradycyjnej murowanej. W związku ze zwiększonym hałasem wywołanym ruchem pojazdów lotniczych spotęgowanym przez wprowadzenie strefy, budynek mieszkalny położony na nieruchomości stanowiącej własność powódki wymaga adaptacji, aby spełnić wymagania dźwiękoszczelności przewidziane dla strefy zewnętrznej. W pokojach budynku mieszkalnego konieczne jest zastosowanie okien o zwiększonej izolacyjności akustycznej, na ścianach zewnętrznych należy zamontować nawiewniki ściennie akustyczne z mufą akustyczną oraz okap z wkładką akustyczną. Niezbędny jest również montaż na wylocie kominów wentylacyjnych urządzenia wspomagającego np. turbowentu hybrydowego. Łączny koszt nakładów, jakie powódka musi ponieść, by dostosować budynek do wymogów klimatu akustycznego, wynosi 17.164,52 zł. Utrata wartości nieruchomości powódki w związku z jej położeniem na obszarze ograniczonego użytkowania utworzonego dla pozwanego w strefie zewnętrznej wynosi 24.506 zł.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że powódka pismem z dnia 20 listopada 2013r. zgłosiła wobec pozwanego swoje roszczenia o odszkodowanie w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości żądając zapłaty kwoty 75.000 zł. W piśmie z dnia 9 grudnia 2013r., stanowiącym odpowiedź na wezwanie powódki, pozwany poinformował, że z uwagi na położenie przedmiotowej nieruchomości w strefie zewnętrznej, w której nie występują żadne ograniczenia, nie widzi podstaw do uwzględnienia zgłoszonego roszczenia. Pismem z dnia 23 stycznia 2014r. powódka ponowiła wezwanie. Pismem z dnia 23 lutego 2014r. M. G. (1) wniosła o zawezwanie pozwanego do próby ugodowej. W odpowiedzi na wniosek o zawezwanie do próby ugodowej, pismem z dnia 27 czerwca 2014r. pozwany wskazał, że nie jest zainteresowany zawarciem ugody z M. G. (1). Strony nie doszły do porozumienia.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że spór w niniejszej sprawie dotyczył ustalenia, czy na skutek działalności lotniska P. - Ł. i ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania wartość nieruchomości powódki uległa zmniejszeniu oraz tego, czy istnieje konieczność przystosowania nieruchomości powódki do wymagań akustycznych ustanowionych

dla strefy zewnętrznej obszaru ograniczonego użytkowania dla L. P. - Ł.. Powyższe Sąd ustalił w szczególności na podstawie pisemnych opinii biegłego sądowego rzeczoznawcy majątkowego J. W., który określił wartość ubytku wartości rynkowej prawa własności do nieruchomości gruntowej położonej na obszarze ograniczonego użytkowania należącej do powódki oraz wartość nakładów koniecznych dla zachowania prawidłowego klimatu akustycznego budynku mieszkalnego powódki. Sąd Okręgowy opinie sporządzone przez biegłego J. W. uznał za jasne, rzeczowe i przejrzyste. Biegły wskazał na czym oparł się wydając opinie, z jakich korzystał źródła i jaką posłużył się metodologią. W sposób zrozumiały przedstawił wnioski opinii oraz to, w jaki sposób do nich doszedł. Sąd nie miał też wątpliwości co do tego, że biegły posiada kompetencje i doświadczenie potrzebne do wydania opinii w sprawie. J. W. sporządził wiele opinii w zbliżonych rodzajowo sprawach, które nie były kwestionowane przez sądy obu instancji, co pozwala uznać, że posiada on doświadczenie i wiedzę w przedmiocie objętym zakresem opinii w niniejszej sprawie. W ocenie Sądu opinie biegłego zostały sporządzone w sposób prawidłowy. Zastrzeżenia do opinii sporządzonych przez biegłego zgłaszała strona pozwana. W złożonych w związku z tym pismach z dnia 15 lutego 2019r. podnosiła szereg wątpliwości i zarzutów co do poczynionych przez biegłego ustaleń, metodologii działania, wiarygodności przeprowadzonych badań itd. Na wszystkie te wątpliwości biegły J. W. szczegółowo i jasno odpowiedział podczas przesłuchania w dniu 24 kwietnia 2019r. Zdaniem Sądu wszystkie te ustalenia i wyjaśnienia biegłego były jasne i w całości rozwiewały wątpliwości podniesione przez stronę pozwaną. Same opinie posiadają wysoki poziom merytoryczny, jak również były zgodne z obowiązującym prawem. Dlatego też Sąd oddalił wniosek dowodowy pozwanego o skierowanie opinii biegłego J. W. do (...) Stowarzyszenia (...).

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że w niniejszej sprawie zostały sporządzone opinie biegłego zarówno co do wartości ubytku nieruchomości powódki, jak i co do wartości nakładów koniecznych dla zachowania prawidłowego klimatu akustycznego budynku mieszkalnego powódki. Sąd uzyskał zatem szczegółowe i wystarczające wiadomości specjalne pozwalające na podjęcie rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego z dziedziny akustyki i budownictwa oraz szacowania nieruchomości uznając, że ustalenia dokonane przez biegłego oraz przedstawione wnioski we wszystkich opiniach są rzetelne, jasne i spójne, zaś przeprowadzenie dowodu z opinii innych biegłych prowadziłoby wyłącznie do przedłużenia niniejszego postępowania. Także co do uwag innych specjalistów do powyższych opinii biegłego J. W. przedłożonych przez pozwanego, biegły odniósł się szczegółowo podczas przesłuchania na rozprawie w dniu 24 kwietnia 2019r. Zdaniem Sądu biegły w tym zakresie rozwiął wątpliwości pozwanego uwypuklając przyjęte metody działania, a także wskazując na oprogramowanie użyte w celu sporządzenia opinii.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że w ramach powództwa powódka zgłosiła dwa żądania - odszkodowanie z tytułu spadku wartości nieruchomości oraz odszkodowanie związane z koniecznością poniesienia nakładów akustycznych w budynku mieszkalnym powódki na tej nieruchomości.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy odniósł się co do kwestii zasadności powództwa w zakresie żądania odszkodowania za spadek wartości nieruchomości.

Sąd pierwszej instancji uznał, że legitymacja czynna powódki w niniejszym procesie wynika z faktu, że jest ona właścicielką nieruchomości zabudowanej domem jednorodzinny typu bliźniak opisanej w księdze wieczystej nr (...) składającej się z działki nr (...) o łącznej powierzchni 130 m² i współwłaścicielką nieruchomości wspólnej w której powódka ma 1 udział z 32, wpisanej do księgi wieczystej nr (...), składającej się z działek (...) o łącznej powierzchni 3585 m² znajdującej się w obszarze ograniczonego użytkowania lotniska P.- Ł.. Zgodnie z przepisem art. 129 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. Prawo ochrony środowiska (j.t. Dz. U. 2013.1232), jeżeli w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości korzystanie z niej lub z jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe lub istotnie ograniczone, wykupienia nieruchomości lub jej części, a także odszkodowania za poniesioną szkodę, może żądać właściciel nieruchomości. Na podstawie art. 129 ust. 3 cyt. ustawy roszczenia powyższe przysługują również użytkownikom wieczystym nieruchomości, a roszczenie, o którym mowa w ust. 2, także osobie, której przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości. Legitymacja bierna pozwanego wynikała z przepisu art. 136 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska stanowiącego, że obowiązany

do wypłaty odszkodowania lub wykupu nieruchomości jest ten, którego działalność spowodowała wprowadzenie ograniczeń w związku z ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania. Niewątpliwie podmiotem tym jest w rozpoznawanej sprawie pozwana Spółka będąca właścicielem portu lotniczego, którego działalność spowodowała wprowadzenie ograniczeń. Pozwany swej legitymacji biernej w toku procesu zresztą nie kwestionował.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że zgodnie z art. 129 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jej właściciel może żądać odszkodowania za poniesioną szkodę (w tym zmniejszenie wartości nieruchomości) w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości przy czym - jak się wskazuje w orzecznictwie - ograniczeniem tym jest także samo ustanowienie obszaru ograniczonego użytkowania. W związku z ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania pozostaje nie tylko obniżenie wartości nieruchomości będące następstwem ograniczeń przewidzianych bezpośrednio w treści uchwały o utworzeniu obszaru (zwłaszcza dotyczących ograniczeń zabudowy), lecz także obniżenie wartości nieruchomości wynikające z tego, że wskutek wejścia w życie uchwały dochodzi do zawężenia granic własności (art. 140 k.c. w zw. z art. 144 k.c.) i tym samym ścieśnienia wyłącznego władztwa właściciela względem nieruchomości położonej na obszarze ograniczonego użytkowania. O ile bowiem właściciel przed wejściem w życie uchwały mógł żądać zaniechania immisji (hałasu) przekraczającej standard ochrony środowiska, o tyle w wyniku ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania możliwości takiej został pozbawiony. Inaczej mówiąc, szkodą podlegającą naprawieniu na podstawie art. 129 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska jest także obniżenie wartości nieruchomości wynikające z faktu, iż właściciel nieruchomości będzie musiał znosić dopuszczalne na tym obszarze immisje np. hałas (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 listopada 2010r. (...); postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2010r.(...) wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2009r. (...); postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2010r. (...)). Mając na względzie powyższe rozważania Sąd Okręgowy uznał, że właściwą podstawą prawną dochodzonego pozwem roszczenia w zakresie spadku wartości nieruchomości jest przepis art. 129 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska. Sąd zwrócił uwagę, że skutki ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania zostały w powołanej ustawie uregulowane kompleksowo, za czym przemawia językowa wykładnia wskazanego przepisu. Literalne brzmienie art. 129 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska nie daje podstaw do dokonania rozróżnienia na poszczególne rodzaje ograniczeń sposobu korzystania z nieruchomości. Skoro zgodnie z art. 129 ust. 2 w zw. z art. 135 i 136 ustawy Prawo ochrony środowiska odszkodowanie przysługuje właścicielowi w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z jego nieruchomości, to rozumieć przez to należy ograniczenie korzystania z nieruchomości lub jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem, a więc określony przy zastosowaniu art. 140 k.c. Jeśli właściciel nieruchomości został ograniczony w sposobie korzystania ze swojej nieruchomości w dotychczasowy sposób na skutek utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania, ale to ograniczenie nie ma charakteru istotnego (bo korzystanie z nieruchomości jest możliwe) to właściciel może domagać się odszkodowania z tytułu zmniejszenia wartości nieruchomości (art. 129 ust. 2 w zw. z art. 136 ustawy). Ograniczenie takie może polegać na nałożeniu na właściciela nieruchomości obowiązku znoszenia hałasu przekraczającego poziom dopuszczalny przez obowiązujące prawo, a więc obowiązek znoszenia immisji przekraczających przeciętną miarę.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że bezspornym w niniejszej sprawie było, że w dniu 30 stycznia 2012r. Sejmik Województwa (...) podjął uchwałę nr (...) w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska P. - Ł. w P.. Obszar ograniczonego użytkowania podzielony został na dwie strefy – wewnętrzną i zewnętrzną w zależności od odległości od lotniska P. - Ł. i poziomu natężenia hałasu w danej strefie, a nieruchomość powódki stanowiąca działki (...) została zakwalifikowana do strefy zewnętrznej. Sąd podkreślił, że zgodnie z przepisem art. 129 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska z roszczeniem odszkodowawczym można wystąpić w okresie dwóch lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Cytowany przepis ustawy wprowadza termin zawity, niebędący terminem przedawnienia, którego upływ ma ten skutek, że roszczenie to wygasa (vide: np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2008r. (...)). Terminowe zgłoszenie roszczenia odszkodowawczego obowiązanemu powoduje, że roszczenie nie wygasa przy czym do zgłoszenia roszczenia nie jest niezbędnie konieczne jego dochodzenie przed sądem. Sąd Okręgowy wskazał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił na ustalenie, że powódka zgłosiła pozwanemu roszczenie przed upływem terminu zawitego liczonego od daty wejścia w życie tej uchwały. Dokonała tego pismem z dnia 20 listopada

2013r. na które pozwany odpowiedział pismem datowanym na 9 grudnia 2013r. Najpóźniej w tym dniu otrzymał on zatem pismo powódki, wobec czego Sąd uznał, że powódka zgłosiła swoje roszczenie przed upływem dwóch lat od wejścia w życie rozporządzenia ustanawiającego obszar ograniczonego użytkowania.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że dla powstania roszczenia odszkodowawczego powódki konieczne było wystąpienie następujących przesłanek:

- 1) ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości w sposób przewidziany ustawą,
- 2) powstanie szkody,
- 3) związek przyczynowy pomiędzy ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości w sposób przewidziany ustawą a powstaniem szkody.

Sąd Okręgowy uznał, że wszystkie powołane wyżej przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego zostały spełnione. Samo objęcie nieruchomości powódki strefą ograniczonego użytkowania spowodowało ograniczenie sposobu korzystania z niej, chociażby z uwagi na zawężenie uprawnień właścicielskich wyrażające się np. w konieczności znoszenia ponadnormatywnego hałasu w którym powódka również upatrywała źródła szkody. Nadto z treści powołanego wyżej rozporządzenia jasno wynika, że nieruchomość objęta została ograniczeniami w zakresie jej zabudowy. Wskazać jednocześnie należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego ukształtował się pogląd, iż ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jest także ustanowienie obszaru ograniczonego użytkowania. W związku z ustanowieniem takiego obszaru pozostaje nie tylko obniżenie wartości nieruchomości wynikające z zawężenia granic własności na skutek wejścia w życie rozporządzenia, lecz również obniżenie wartości nieruchomości na skutek ograniczeń przewidzianych w treści takiego rozporządzenia. Skutkiem wejścia w życie rozporządzenia jest nie tylko konieczność poddania się przewidzianym w nim wprost ograniczeniom, ale również konieczność znoszenia emisji przekraczających standard jakości środowiska, którym - w razie braku rozporządzenia - właściciel mógłby się przeciwstawić jako działaniom bezprawnym w świetle art. 174 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska. Szkodą podlegającą naprawieniu na podstawie art. 129 ust. 2 powołanej ustawy jest więc także obniżenie wartości nieruchomości wynikające z faktu, że właściciel nieruchomości będzie musiał znosić dopuszczalne w tym obszarze emisje (np. hałas). Na skutek wprowadzenia w życie powołaną wyżej uchwałą Sejmiku Województwa (...) obszaru ograniczonego użytkowania nieruchomość powódki stanowiąca działki nr (...) znalazła się w strefie zewnętrznej tego obszaru. Z opinii biegłego sądowego wynika, że potencjalni nabywcy nieruchomości wiązą położenie nieruchomości w obszarze ograniczonego użytkowania przede wszystkim z hałasem. (...) wiąże się dla nich nie tylko z ograniczeniami w korzystaniu z nieruchomości, ale przede wszystkim z koniecznością znoszenia zwiększonej emisji hałasu, co w znaczący sposób obniża komfort życia w takim miejscu. Powołane okoliczności powodują, że nieruchomości położone w sąsiedztwie lotniska ze względu na mniejsze zainteresowanie, mają niższe ceny niż porównywalne nieruchomości położone na innych obszarach. Oczywistym w tej sytuacji jest, że obniżenie wartości nieruchomości powódki spowodowane jest właśnie wprowadzeniem obszaru ograniczonego użytkowania.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że wobec uznania, że w odniesieniu do nieruchomości powódki doszło do ograniczenia sposobu korzystania z niej w związku z utworzeniem obszaru ograniczonego użytkowania, zbadać należało czy wiązało się to dla powódki ze szkodą. Przyjmuje się, że szkodą jest powstała wbrew woli poszkodowanego różnica między obecnym jego stanem majątkowym a stanem, jaki zaistniałby, gdyby zdarzenie wywołujące szkodę nie wystąpiło (vide: wyroki Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 1957r., (...) oraz z dnia 22 listopada 1963r. (...)) Stosując metodę dyferencyjną ustalenia wysokości szkody bada się aktualny stan majątkowy poszkodowanego tzn. stan istniejący po zajściu zdarzenia sprawczego. Aktualny stan majątku porównywać należy z poprzednim. Przy dokonywaniu takiego porównania ocenić należy stopień prawdopodobieństwa wystąpienia określonego stanu majątku, a także zbadać istnienie tzw. normalnego związku przyczynowego między działaniem sprawczym a powstałą szkodą. W tej sytuacji Sąd zbadał jaki był zakres spadku wartości nieruchomości powódki stanowiącej działki nr (...) po wprowadzeniu obszaru ograniczonego użytkowania. W tym celu Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu wyceny i szacowania wartości nieruchomości J. W.. Na podstawie przeprowadzonych wyliczeń i po

wykonaniu opinii pisemnej biegły sądowy stwierdził, że w wyniku ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania lotniska P.-Ł. spadek wartości nieruchomości powódki stanowiącej działkę nr (...) wynosi 24.506 zł. W konsekwencji właśnie ta kwota podlegała zasądzeniu na rzecz powódki. Biegły sądowy wszechstronnie określił tendencje na rynku nieruchomości w strefie ograniczonego użytkowania, jak i poza nią, biorąc pod uwagę szereg okoliczności mających wpływ na ceny nieruchomości. Nie budził wątpliwości wpływ obszaru ograniczonego użytkowania lotniska P.-Ł. na wartość nieruchomości tam położonych, co spowodowało, iż ceny uzyskiwane za nieruchomości położone na obszarze ograniczonego użytkowania były niższe od cen podobnych nieruchomości położonych poza tym obszarem w innych częściach P.. Sąd podkreślił, że utrata wartości nieruchomości powódki związana jest z położeniem nieruchomości w strefie obszaru ograniczonego użytkowania ustanowionego dla lotniska P.-Ł. i obejmuje uciążliwości związane z funkcjonowaniem lotniska przede wszystkim w postaci hałasu. Nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy to czy po utworzeniu obszaru normy hałasu w rzeczywistości są przekraczane, skoro skutek w postaci obawy przed ich przekroczeniem już wystąpił, a to skutkowało spadkiem wartości nieruchomości. Stąd też zbędne było powoływanie dowodów, które wskazane okoliczności miałyby potwierdzać.

Sąd Okręgowy opierając się na opinii biegłego sądowego J. W. stwierdził istnienie adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy utworzeniem obszaru ograniczonego użytkowania a zmianami cen w tym spadkiem wartości rynkowej nieruchomości powódki. Zdaniem Sądu sama świadomość ponadnormatywnych immisji (hałasu) niewątpliwie ujemnie wpływa na atrakcyjność nieruchomości, a dodatkowo usankcjonowanie generowania tych immisji uniemożliwia właścicielowi wystąpienia o ochronę przed nimi na drodze prawnej. Sąd wskazał, że normalny (adekwatny) związek przyczynowy zachodzi wówczas, gdy według empirycznie poznanych praw rządzących określoną sferą życia człowieka i występujących w tej sferze prawidłowości określony fakt jest skutkiem innego określonego faktu (vide: np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 października 1972r.(...). Sąd Okręgowy uznał, że tak rozumiany związek przyczynowy istnieje w rozpoznawanej sprawie. Niewątpliwym jest bowiem związek spadku wartości nieruchomości z zakłóceniami w korzystaniu z niej wywołanymi sąsiedztwem lotniska, które generuje hałas i nakazem znoszenia tego hałasu bez możliwości skorzystania z roszczenia negatoryjnego z art. 222 § 2 k.c. Mając powyższe na względzie Sąd uznał, że powódka wykazała, iż wartość objętej rozpoznawanym żądaniem nieruchomości stanowiącej działki nr (...) uległa zmniejszeniu z uwagi na objęcie jej obszarem ograniczonego użytkowania wprowadzonym uchwałą Sejmiku Województwa (...) z dnia 30 stycznia 2012r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska P.-Ł. w P.. Zdaniem Sądu bez znaczenia w rozpoznawanej sprawie pozostawała przy tym okoliczność, że powódka nabyła i zabudowała nieruchomość mając świadomość, że jest ona położona w pobliżu lotniska. Podstawy prawnej żądania pozwu upatrywać bowiem należy w ustanowieniu obszaru ograniczonego użytkowania, które stanowiło samodzielną podstawę do domagania się zapłaty odszkodowania. To zaś nastąpiło już po nabyciu i zabudowaniu nieruchomości przez powódkę. W ocenie Sądu z tych też względów bez znaczenia dla oceny zasadności wywiedzionego powództwa w rozpoznawanej części pozostawała okoliczność, że na lotnisku P.-Ł. samoloty stacjonowały od kilkudziesięciu lat, zaś mieszkańcy pobliskich nieruchomości mieli tego świadomość. Brak jest również podstaw do czynienia zarzutu właścicielom sąsiadujących z lotniskiem nieruchomości, że na terenie tym pobudowali budynki mieszkalne w sytuacji, gdy nie sprzeciwiały się temu - do czasu wprowadzenia strefy ograniczonego użytkowania - obowiązujące przepisy prawa. Istotnym jest również, że na podstawie opinii biegłego sądowego Sąd ustalił, iż to właśnie wprowadzenie obszaru ograniczonego użytkowania spowodowało, iż wartość nieruchomości powódki spadła. Wiąże się to z tym, że poziom natężenia hałasu będzie się na tym lotnisku zwiększał znacząco w związku z jego rozbudową i intensyfikacją lotów, zaś wprowadzenie obszaru sankcjonuje taki stan rzeczy. Nie sprzeciwiała się również żądaniu pozwu okoliczność, że utworzenie obszaru ograniczonego użytkowania po części spowodowane jest wypełnianiem zadań o charakterze użyteczności publicznej. Zadania w tym zakresie winny być bowiem realizowane z poszanowaniem prawa własności. Powódka w niniejszym procesie domagała się jedynie realizacji uprawnień, które zostały jej przyznane przez ustawodawcę. Zdaniem Sądu nie sposób jest zatem upatrywać w takim działaniu sprzeczności z zasadami współżycia społecznego. To podmiot podejmujący decyzję o utrzymaniu lotniska w tak dużym mieście jak P., winien uprzednio dokonać analizy wynikających z tego faktu konsekwencji (w tym również finansowych), by przewidziany ustawą obowiązek wypłaty na rzecz właścicieli nieruchomości odszkodowań nie stanowił jedynie pustego zobowiązania. Mając natomiast na względzie, że podstawę do domagania się odszkodowania w świetle powołanych wyżej przepisów ustawy stanowiło już samo wprowadzenie obszaru ograniczonego użytkowania,

za bez znaczenia Sąd uznał rozważania w przedmiocie tego jakie działania podejmuje pozwany, by ograniczyć immisję hałasu oraz uciążliwość funkcjonowania lotniska dla sąsiednich nieruchomości. Działania te nie doprowadziły, jak dotąd, do takiego zmniejszenia poziomu hałasu, by możliwym było zlikwidowanie obszaru ograniczonego użytkowania utworzonego dla lotniska P. - Ł.. Sąd w kontekście opinii biegłego sądowego zdyskwalifikował zarzut pozwanego, iż bliskość lotniska może powodować wzrost atrakcyjności nieruchomości. Takie twierdzenie jest daleko idącym uproszczeniem. O ile bowiem jest to możliwe w przypadku nieruchomości komercyjnych (przeznaczonych na prowadzenie działalności gospodarczej), to jednak prawidłowość taka nie występuje w przypadku nieruchomości przeznaczonych na cele mieszkaniowe. W konsekwencji na podstawie powołanych wyżej przepisów ustawy Sąd zasądził tytułem odszkodowania z tego tytułu na rzecz powódki kwotę 24.506 zł.

Sąd pierwszej instancji przechodząc do żądania powódki co do roszczenia związanego z rewitalizacją akustyczną wskazał, że zgodnie z art. 136 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska w razie określenia na obszarze ograniczonego użytkowania wymagań technicznych dotyczących budynków szkoda, o której mowa w art. 129 ust. 2, są także koszty poniesione w celu wypełnienia tych wymagań przez istniejące budynki, nawet w przypadku braku obowiązku podjęcia działań w tym zakresie. Stosownie zaś do art. 144 k.c., właściciel nieruchomości powinien przy wykonywaniu swego prawa powstrzymać się od działań, które by zakłócały korzystanie z nieruchomości sąsiednich ponad przeciętną miarę, wynikającą ze społeczno-gospodarczego przeznaczenia nieruchomości i stosunków miejscowych. Przepis ten sam w sobie nie niesie uprawnienia właściciela do dochodzenia odszkodowania. Sąd zwrócił uwagę, że wprowadzenie strefy ograniczonego użytkowania oznacza, iż określone standardy ochrony środowiska (w tym np. w zakresie dopuszczalnych norm hałasu) nie mogą zostać dotrzymane. W konsekwencji wprowadzenie takiej strefy sanuje taki właśnie stan rzeczy i nakłada na właścicieli nieruchomości objętych tą strefą obowiązek znoszenia przekroczeń norm ochrony środowiska przyznając im roszczenia odszkodowawcze przewidziane ustawą Prawo ochrony środowiska.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że zgodnie z § 9 uchwały Sejmiku Województwa (...) z dnia 30 stycznia 2012r. nr (...) w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska P. - Ł. w P. (Dz.U.Woj.W.. z 2012 nr (...))w obszarze ograniczonego użytkowania wprowadza się następujące wymagania techniczne dotyczące budynków:

1) w strefie zewnętrznej - zapewnienie właściwego klimatu akustycznego w budynkach szpitali, domów opieki społecznej i związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży poprzez stosowanie przegród budowlanych o odpowiedniej izolacyjności akustycznej.

2) w strefie wewnętrznej - zapewnienie właściwego klimatu akustycznego w budynkach z pomieszczeniami wymagającymi ochrony akustycznej poprzez stosowanie przegród budowlanych o odpowiedniej izolacyjności akustycznej.

Powołana wyżej uchwała Sejmiku Województwa wprowadziła obowiązek zapewnienia właściwego klimatu akustycznego w budynkach z pomieszczeniami wymagającymi ochrony akustycznej poprzez stosowanie przegród budowlanych o odpowiedniej izolacyjności akustycznej wyłącznie w strefie wewnętrznej. W strefie zewnętrznej wymagania takie dotyczą wyłącznie budynków szpitali, domów opieki społecznej i związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży przy czym zgodnie z § 2 pkt 1 uchwały przez budynki związane ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży rozumie się w szczególności szkoły, przedszkola, żłobki, domy dziecka, internaty itp. Nieruchomość powódki położona jest w strefie zewnętrznej. Nie budziło wątpliwości na gruncie tej sprawy, że na nieruchomości powódki nie znajdują się budynki, o jakich mowa w § 9 pkt 1 uchwały, skoro nieruchomość ta zabudowana jest budynkiem mieszkalnym jednorodzinny. Zatem powołaną uchwałą nie został nałożony na powódkę obowiązek zapewnienia właściwego klimatu akustycznego. Rację ma zatem pozwany, że roszczenie powódki o zwrot nakładów na rewitalizację akustyczną budynku wywodzone z art. 136 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska w związku z § 9 pkt 1 uchwały jest bezpodstawne.

Jednak zgodnie z art. 129 ust 2 ustawy Prawo ochrony środowiska właściciel może żądać odszkodowania za poniesioną szkodę w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości przy czym ograniczeniem tym jest także ustanowienie obszaru ograniczonego użytkowania. Powyższy przepis nie ogranicza roszczenia odszkodowawczego

do szkody będącej efektem zmniejszenia wartości nieruchomości. Wręcz przeciwnie brzmienie przepisu świadczy, że jest to tylko jedna z możliwych szkód za które odpowiada pozwany. Z opinii biegłego J. W. wynika, iż oddziaływane hałasów lotniczych wymaga dostosowania warunków akustycznych do obowiązujących norm budowlanych. Gdyby nie ponadnormatywny hałas, któremu powódka z uwagi na wprowadzenie strefy nie może przeciwdziałać, budynek zapewniałby jej należytą, zgodną z normami budowlanymi ochronę akustyczną. Obecnie dochowanie tych standardów wymaga poczynienia nakładów, a więc szkoda związana z tym nakładami pozostaje w adekwatnym związku przyczynowo skutkowym z wprowadzeniem strefy ograniczanego użytkowania i mieści się w zakresie roszczenia odszkodowawczego wynikającego z treści art. 129 ust 2 ustawy Prawo ochrony środowiska. Biegły ustalił bowiem, że funkcjonowanie lotniska dopuszczone w związku z ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania powoduje w budynku mieszkalnym powódki naruszenie wymogów normy PN-87/B- (...) „Akustyka Budowlana. Ochrona przed hałasem pomieszczeń w budynkach. Dopuszczalne wartości poziomu dźwięku w pomieszczeniach.” Działalność lotniska uniemożliwia zachowanie w porze nocnej poprawnych warunków akustycznych wewnątrz budynków określonych tą normą. Przywrócenie stanu poprzedniego tj. zapewnienie właściwego klimatu akustycznego wymaga przeprowadzenia określonych prac adaptacyjnych, których łączny koszt został wyliczony na kwotę 17.164,52 zł. Dlatego też Sąd na podstawie art. 129 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska zasądził od pozwanego na rzecz powódki tytułem naprawienia szkody związanej z koniecznością zapewnienia w budynku mieszkalnym powódki właściwego tj. zgodnego z powszechnie obowiązującymi normami klimatu akustycznego, kwotę 17.164,52 zł.

Sąd pierwszej instancji o odsetkach ustawowych od zasądzonej należności głównej orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. zgodnie z którym to przepisem jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Począwszy od dnia 1 stycznia 2016r. przepis art. 481 § 2 k.c. stanowi, że jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże, gdy wiarygodność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Roszczenie o odszkodowanie jest roszczeniem bezterminowym, a zatem staje się ono wymagalne z uwagi na brzmienie przepisu art. 455 k.c. po wezwaniu dłużnika do zapłaty. Powódka żądała zasądzenia od pozwanego odsetek ustawowych od dnia wniesienia powództwa tj. od dnia 28 czerwca 2017r. do dnia zapłaty. Z załączonych do pozwu dokumentów wynika, że powódka wezwała pozwanego do zapłaty odszkodowania w piśmie z dnia 20 listopada 2013r. Pozwany odpowiedział na powyższe wezwanie pismem z dnia 9 grudnia 2013r., a zatem najpóźniej tego dnia otrzymał on pismo powódki. W tej sytuacji Sąd nie znalazł podstaw, by nie zasądzić odsetek od dnia wniesienia pozwu, a zatem od daty późniejszej, aniżeli data doręczenia wezwania pozwanemu. Wobec tego Sąd zasądził w/w odsetki od dnia 28 czerwca 2017r.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że zgodnie z art. 363 § 2 k.c. jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili. Odsetki ustawowe gwarantują wierzycielowi waloryzację spadku siły nabywczej pieniądza, a na wysokość ustalanych odsetek ustawowych ma przede wszystkim wpływ to, że mają one pełnić także funkcję stymulującą dłużnika do spełnienia świadczenia pieniężnego. Sąd uznał, że zasądzenie odsetek od dnia wyrokowania mogłoby mieć swoje uzasadnienie wówczas, gdyby między datą wymagalności świadczenia a datą wyrokowania wystąpiła znaczna zmiana wartości spadku (vide; wyroki Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 28 listopada 2012r., (...) i z dnia 28 maja 2013r. (...)). Zdaniem Sądu tego rodzaju uwarunkowania ekonomiczne nie występują jednak w realiach rozpoznawanej sprawy. Nie ma podstaw do przyjęcia, aby poziom cen nieruchomości wzrósł między czerwcem 2016r. a dniem wyrokowania, co jest faktem znanym Sądowi z urzędu. W tej sytuacji zasądzenie odsetek ustawowych od należności głównej od dnia wniesienia powództwa nie spowoduje zatracenia funkcji tychże odsetek, które mają charakter również odszkodowawczy. Gdyby wartość nieruchomości oszacowana została na dzień wytoczenia powództwa, ubytek wartości nieruchomości w związku z objęciem jej obszarem ograniczonego użytkowania byłby wyższy, a tym samym wyższe byłoby odszkodowanie należne powódce. Sąd wziął pod uwagę, że między datą wytoczenia powództwa a dniem oszacowania przez biegłego ubytku wartości nieruchomości upłynął niedługi okres. To zaś w pełni uzasadniało zasądzenie odsetek ustawowych zgodnie

z żądaniem pozwu. Sąd podkreślił, że pozwany jako profesjonalista, musiał mieć świadomość roszczeń, które mogą być zgłoszone w związku z utworzeniem strefy ograniczonego użytkowania i w związku z tym winien odpowiednio wcześniej przygotować się do realizacji słuszych roszczeń właścicieli nieruchomości z tym związanych. Zwłaszcza biorąc pod uwagę doświadczenia z wypłatą odszkodowań w związku z roszczeniami mieszkańców strefy wokół lotniska wojskowego P.-K.. W ocenie Sądu w tej sytuacji zasądzenie odsetek ustawowych oraz odsetek ustawowych za opóźnienie od daty późniejszej niż dzień wytoczenia powództwa naruszałoby słuszny interes powódki i prowadziło do promowania zachowań polegających na zwłoce w spełnieniu usprawiedliwionego świadczenia.

Sąd pierwszej instancji w pozostałym zakresie, w związku z cofnięciem pozwu połączonym ze zrzeczeniem się roszczenia, umorzył postępowanie na podstawie art. 355 § 1 k.p.c.

Sąd Okręgowy o kosztach postępowania orzekł zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. mając na uwadze wynik sprawy. Sąd uznał, że powódka jest stroną przegrywającą w 45% (z uwagi na częściowe cofnięcie powództwa), zaś strona pozwana w 55%. Na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. Sąd pozostawił rozliczenie kosztów referendarzowi sądowemu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. zaskarżając wyrok w części tj. w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w pkt 1 wyroku. Pozwany zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego tj:

1) art. 129 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska w związku z art. 361 § 1 k.c. w związku z § 8 uchwały nr (...)Sejmiku Województwa (...) z dnia 30 stycznia 2012r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska P. – Ł. w P. poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że spadek wartości nieruchomości powódki związany jest z samym objęciem jej nieruchomości obszarem ograniczonego użytkowania pomimo tego, że nieruchomość ta znalazła się w wydzielonej w tym obszarze podstrefie dla której w uchwale nie przewidziano ograniczeń co do sposobu korzystania z nieruchomości położonych w tej strefie, co prowadzi do uznania, że nie zostały spełnione wszystkie przesłanki uzasadniające odpowiedzialność odszkodowawczą pozwanego,

2) art. 129 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska w związku z art. 361 § 1 k.c. w związku z § 8 i 9 uchwały nr (...)Sejmiku Województwa (...) poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że istnieje możliwość przypisania pozwanemu odpowiedzialności odszkodowawczej związanej z koniecznością poniesienia przez powódkę nakładów w celu zapewnienie właściwego klimatu akustycznego w budynku o charakterze mieszkaniowym i w konsekwencji, że istnieje adekwatny związek przyczynowy pomiędzy szkodą związaną z tymi nakładami a wprowadzeniem obszaru ograniczonego użytkowania w sytuacji, gdy nieruchomość powódki usytuowana jest w wydzielonej w tym obszarze podstrefie dla której zapisy uchwały nie nakładają obowiązku zapewnienia właściwego komfortu akustycznego dla budynków mieszkaniowych, a nadto powódka nakładów tych nie poniosła,

3) art. 481 § 1 k.c. w związku z art. 455 k.c. oraz art. 363 § 2 k.c. poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że dłużnik dopuszcza się opóźnienia w spełnieniu świadczenia pieniężnego nie spełniając go niezwłocznie po otrzymaniu wezwania do zapłaty w sytuacji, gdy stwierdzenie obowiązku spełnienia przez niego tego świadczenia oraz ustalenie jego wysokości nastąpiło dopiero w wyniku przeprowadzonego postępowania sądowego i wydania wyroku przez Sąd pierwszej instancji.

Pozwany zarzucił także naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 217 § 3 k.p.c., art. 227 k.p.c. i art. 286 k.p.c. poprzez:

- oddalenie wniosku dowodowego pozwanego o przeprowadzenie dowodu z kolejnej opinii biegłego rzeczoznawcy majątkowego,

- oddalenie wniosku dowodowego pozwanego o złożenie przez Sąd wniosku do wskazanej organizacji rzeczoznawców majątkowych i ocenę prawidłowości sporządzenia opinii biegłego rzeczoznawcy majątkowego

w sytuacji, gdy pozwany podniósł szereg zarzutów do opinii biegłego sądowego.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości jak również zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrot kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zwrot kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ewentualnie pozwany wniósł o:

- zmianę na podstawie art. 380 k.p.c. postanowienia dowodowego Sądu pierwszej instancji z dnia 24 kwietnia 2019r. o oddaleniu wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu szacowania wartości nieruchomości poprzez dopuszczenie tego wniosku dowodowego,
- zmianę na podstawie art. 380 k.p.c. postanowienia dowodowego Sądu pierwszej instancji z dnia 24 kwietnia 2019r. o oddaleniu wniosku o skierowanie opinii biegłego rzeczoznawcy majątkowego do organizacji zawodowej celem oceny prawidłowości sporządzenia operatu szacunkowego poprzez dopuszczenie tego wniosku dowodowego,
- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego w tym kosztach zastępstwa procesowego.

Powódka M. G. (1) w odpowiedzi na apelację wniosła o jej oddalenie i obciążenie pozwanego kosztami postępowania apelacyjnego w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja pozwanego zasługiwała na uwzględnienie w nieznacznym zakresie dotyczącym daty początkowej odsetek ustawowych, w pozostałej części została oddalona.

Podkreślić należy, że pozew w niniejszej sprawie wniosła M. G. (1), a więc powódka. Stroną postępowania nie są więc powodowie, jak to kilkakrotnie podał Sąd pierwszej instancji rozważając zasadność zgłoszonych roszczeń oraz powódka w odpowiedzi na apelację. Sąd Apelacyjny przedstawiając rozważania Sądu Okręgowego jak również odpowiedź na apelację prawidłowo już wskazywał, że to powódka występuje w niniejszym procesie. To samo dotyczy zarzutów apelacji w których jest mowa o powodzie.

Należy podkreślić, że w odniesieniu do opinii sporządzonej przez biegłego sądowego J. W. w zakresie nakładów koniecznych do poniesienia celem zapewnienia odpowiedniego klimatu akustycznego, pozwany nie zgłosił żadnych zastrzeżeń. Na rozprawie w dniu 24 kwietnia 2019r. pozwany nie zgłosił wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego celem ustalenia czy na nieruchomości powódki dochodzi do przekroczenia norm hałasu i wyliczenia wartości nakładów koniecznych do poniesienia celem zapewnienia odpowiedniego klimatu akustycznego. Tej treści wniosek nie został też zgłoszony w apelacji. W konsekwencji uznać należy, że opinia biegłego J. W. w zakresie wyliczonych nakładów nie została podważona przez pozwanego w apelacji.

Podkreślić nadto należy, że Sąd Najwyższy w uzasadnieniu do wyroku z dnia 9 lutego 2000r. (...) wskazał, że art. 227 k.p.c. nie może być przedmiotem zarzucanego Sądowi naruszenia, bowiem nie jest on źródłem jakichkolwiek jurysdykcyjnych obowiązków ani nawet uprawnień Sądu, a jedynie określa wolę ustawodawcy wyrażającą się ograniczeniem kręgu faktów, które mogą być przedmiotem dowodu w postępowaniu. Z kolei jak chodzi o naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. to do skutecznego postawienia zarzutu naruszenia tego przepisu skarżący obowiązany jest wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. W celu wykazania naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. strona nie może jedynie ograniczyć się do przytoczenia treści tegoż przepisu, lecz musi wykazać jakich dowodów Sąd nie ocenił lub które z dowodów ocenił wadliwie. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu do zaskarżonego wyroku podał motywy z powodu których operat szacunkowy i opinię sporządzoną w niniejszej sprawie przez biegłego sądowego J. W. uznał za materiał będący podstawą dokonywania ustaleń faktycznych w sprawie i dokonał oceny

wiarygodności oraz mocy tych dowodów. W apelacji ocena tego operatu szacunkowego jak i opinii nie została skutecznie zakwestionowana.

W niniejszej sprawie brak było podstaw do przeprowadzenia dowodu z kolejnej opinii biegłego rzeczoznawcy majątkowego. Sąd w odniesieniu do dowodu z opinii biegłego ma obowiązek ocenić czy dowód ten ze względu na swoją treść, zakres, poziom merytoryczny, przyjętą przez biegłego metodologię, kompletność odniesienia się do zgromadzonego materiału dowodowego i zastosowane na jego podstawie założenia, jest dowodem przydatnym dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu do wyroku dokonał oceny opinii sporządzonych przez biegłego sądowego J. W. i ocena ta skutecznie nie została w apelacji zakwestionowana przez pozwanego. Specyfika oceny dowodu z opinii biegłego wyraża się w tym, że sfera merytoryczna kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności tej opinii z zasadami doświadczenia życiowego, logiki i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez Sąd do tych kryteriów oceny stanowi należyte i wystarczające uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłego za przekonywującą (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005r. (...)). Niezadowolenie strony z opinii biegłego nie może stanowić wyłącznej podstawy do uwzględnienia wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego. Granicę obowiązku prowadzenia przez Sąd postępowania dowodowego wyznacza ocena czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy, zaś okoliczność, że opinia nie ma treści odpowiadającej stronie nie stanowi wystarczającego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z opinii innego biegłego. Potrzeba powołania nowego biegłego na tożsamą okoliczność powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. Stąd też o dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego na tożsame okoliczności nie może decydować wyłącznie wniosek strony, lecz zawarte w tym wniosku konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowej (dotychczasowych) opinii lub co najmniej miarodajność tę poddające w wątpliwość. W przeciwnym wypadku wniosek taki musi być uznany za zmierzający wyłącznie do nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu, co powinno skutkować jego pominięciem w świetle art. 217 § 3 k.p.c. (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 4 sierpnia 1999r. (...), (...) oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w (...)z 5 czerwca 2002r. (...)) Zdaniem Sądu Apelacyjnego podniesione przez pozwanego zarzuty okazały się niewystarczające do podważenia wniosków płynących z opinii biegłego sądowego J. W..

Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do zwrócenia się do organizacji zawodowej celem oceny prawidłowości sporządzenia w dniu 18 stycznia 2019r. operatu szacunkowego przez biegłego sądowego J. W.. Zgodzić się należy ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w uzasadnieniu do postanowienia z dnia 5 kwietnia 2017r. (...)przyczoconym przez pozwanego w uzasadnieniu do apelacji, że co do zasady operat szacunkowy może podlegać sprawdzeniu przez organizację zawodową rzeczoznawców. Zdaniem Sądu Apelacyjnego w realiach niniejszej sprawy konieczność takiego sprawdzenia operatu szacunkowego nie zaszła. Zarzuty sformułowane w uzasadnieniu do apelacji do operatu szacunkowego dotyczą przede wszystkim operatów szacunkowych sporządzonych przez biegłych sądowych K. R. i R. D.. A przecież w rozpoznawanej sprawie operat szacunkowy nie został sporządzony przez któregokolwiek z tych biegłych, lecz przez J. W.. W uzasadnieniu do apelacji do tegoż operatu nie zgłoszono zarzutów i nie podano, jak chodzi właśnie o ten operat szacunkowy, w czym pozwany upatruje celowość zwrócenia się do organizacji zawodowej celem oceny tego operatu szacunkowego. W konsekwencji nieuzasadnionym okazał się zarzut sformułowany w pkt 4 apelacji tj. naruszenia przepisów postępowania w postaci art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 217 § 3 k.p.c., art. 227 k.p.c. i art. 286 k.p.c.

Nie był trafny również zarzut naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 129 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. Prawo ochrony środowiska (j.t. Dz. U. 2017 poz. 519 z późn. zm.) w związku z art. 361 § 1 k.c. w związku z § 8 uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 30 stycznia 2012r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska P. – Ł. w P.. Zgodnie z § 8 w/w uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 30 stycznia 2012r w obszarze ograniczonego użytkowania określa się następujące sposoby korzystania z terenów:

1) w strefie zewnętrznej:

a) zabrania się budowy nowych szpitali, domów opieki społecznej i budynków związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży,

b) dopuszcza się rozbudowę, odbudowę oraz nadbudowę istniejących szpitali, domów opieki społecznej i budynków związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży,

c) zabrania się tworzenia stref ochronnych A uzdrowisk;

2) w strefie wewnętrznej:

a) zabrania się budowy nowych szpitali, domów opieki społecznej i budynków związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży,

b) dopuszcza się rozbudowę, odbudowę oraz nadbudowę istniejących szpitali, domów opieki społecznej i budynków związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży,

c) zabrania się tworzenia stref ochronnych A uzdrowisk,

d) dopuszcza się lokalizowanie zabudowy mieszkaniowej, pod warunkiem zapewnienia właściwego komfortu akustycznego w pomieszczeniach wymagających ochrony akustycznej.

Nieruchomość powódki znajduje się w strefie zewnętrznej obszaru ograniczonego użytkowania, stąd Sąd pierwszej instancji nie mógł naruszyć § 8 w/w uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 30 stycznia 2012r, gdyż przepis ten dotyczy strefy wewnętrznej obszaru ograniczonego użytkowania.

Nie ma podstaw, aby z punktu widzenia odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego ignorować rozwój lotniska wyrażający się w zwiększeniu ogólnej liczby lotów z 76 w 2010r. do prognozowanych 132 w 2034r. Oceniając zasadność roszczenia przewidzianego w art. 129 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska Sąd jest obowiązany poddać całościowej analizie rozmiar ingerencji lotniska w prawo własności sąsiednich nieruchomości. Ingerencja ta wyraża się w ograniczeniu korzystania z nieruchomości w sposób niezakłócony, wolny od immisji przy czym ani obowiązujące normy prawne, ani względy słuszności nie pozwalają na wniosek, że ograniczenie lotów w porze nocnej może zniwelować równoległe i systematyczne zwiększanie operacji w ciągu dnia. Przyjęcie przez lotnisko określonej, ostatecznej liczby operacji nocnych wynika z dostosowania się do wymogów decyzji (...) Dyrektora Ochrony Środowiska. Przytoczone ograniczenie chroni interesy okolicznych mieszkańców, jednak nie zmierza do odwrócenia ogólnego negatywnego dla nich trendu rozwoju portu lotniczego. W ostatecznym rozrachunku liczba operacji lotniczych w ciągu czternastu lat ma zwiększyć się o ponad 70%, co niewątpliwie wpływa na ograniczenie prawa własności sąsiednich nieruchomości, a co za tym idzie, na ich wartość. Okoliczność, że lotnisko funkcjonuje od wielu lat i emitowało hałas także wcześniej, nie pozbawia powódki roszczenia odszkodowawczego. Nie ulega wątpliwości, że drogę do dochodzenia roszczeń odszkodowawczych na podstawie art. 129 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska otworzyło powódce objęcie jej nieruchomości obszarem ograniczonego użytkowania ustanowionym w/w uchwałą Sejmiku Województwa (...). Ten akt prawa miejscowego wiąże się z rozwojem lotniska i z brakiem możliwości dochowania standardów środowiska, co wprost oddziałuje na sytuację powódki jako właścicielki nieruchomości. Z tego też względu nie jest słuszne stanowisko pozwanego, który kwestionuje związek przyczynowy między wprowadzeniem obszaru ograniczonego użytkowania a szkodą powódki. Skoro uchwała Sejmiku Województwa (...) prawnie usankcjonowała niekorzystną sytuację powódki otwierając jednocześnie pozwanemu drogę do legalnego, godzącego w prawa powódki rozwoju lotniska, to związek między wprowadzeniem obszaru ograniczonego użytkowania a szkodą powódki jest oczywisty. Podkreślić należy, że Sąd Najwyższy w analogicznych sprawach toczących się przeciwko pozwanemu zarzut naruszenia art. 129 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska uznał za nieuzasadniony (vide: wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2016r.(...) postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2017r. (...), z dnia 22 maja 2017r.(...) i z dnia 11 września 2017r. (...))

W uzasadnieniu do w/w wyroku z dnia 23 marca 2018r. (...) Sąd Najwyższy wskazał, że w związku z ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania pozostaje nie tylko obniżenie wartości nieruchomości będące następstwem ograniczeń przewidzianych bezpośrednio w treści rozporządzenia o utworzeniu obszaru, lecz także obniżenie jej wartości wynikające z tego, że na skutek wejścia w życie rozporządzenia dochodzi do zawężenia granic własności

(art. 140 i 144 k.c.) i tym samym ścieśnienia wyłącznego władztwa właściciela względem nieruchomości położonej na obszarze ograniczonego użytkowania; właściciel, który przed wejściem w życie rozporządzenia mógł żądać zaniechania immisji przekraczającej standard ochrony środowiska został w wyniku ustanowienia obszaru możliwości takiej pozbawiony; szkodą podlegającą naprawieniu na podstawie art. 129 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska jest więc także obniżenie wartości nieruchomości wynikające z faktu, że właściciel musi znosić dopuszczalne na tym obszarze immisje (vide: tudzież uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2010r. (...) O ile bowiem wcześniej tj. przed wejściem w życie rozporządzenia (obecnie uchwały) właściciel mógł żądać zaniechania immisji (hałasu) przekraczającej standard ochrony środowiska, o tyle w jego wyniku możliwości tego typu został pozbawiony.

Nieruchomość powódki znajduje się w strefie zewnętrznej obszaru ograniczonego użytkowania. Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu do zaskarżonego uznał, że bezpodstawne jest roszczenie powódki o zwrot nakładów na rewitalizację akustyczną budynku wywodzone z art. 136 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska w związku z § 9 pkt 1 uchwały nr(...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 30 stycznia 2012r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska P. – Ł. w P.. Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji w tym zakresie wyłącznie jak chodzi o brak zastosowania § 8 i 9 cyt. uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...), gdyż przepisy te dotyczą strefy wewnętrznej obszaru ograniczonego użytkowania. Zdaniem Sądu Apelacyjnego podstawę prawną dochodzonego odszkodowania obejmującego nakłady konieczne celem zapewnienia odpowiedniego klimatu stanowi art. 136 ust. 3 ustawy Prawo ochrony środowiska w związku z art. 129 ust. 2 tej ustawy. Przepis art. 129 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska nie ogranicza roszczenia odszkodowawczego do szkody będącej wyłącznie efektem zmniejszenia wartości nieruchomości. Wręcz przeciwnie redakcja tego przepisu wskazuje, że jest to tylko jedna z możliwych szkód za którą odpowiada pozwany. Oddziaływanie hałasu lotniczego wymaga dostosowania warunków akustycznych nieruchomości powódki do obowiązujących norm budowlanych. Gdyby nie ponadnormatywny hałas, któremu powódka w związku z wprowadzeniem strefy ograniczonego użytkowania nie może przeciwdziałać, nieruchomość zapewniałaby jej należytą, zgodną z normami, ochronę akustyczną. Obecnie dochowanie tych standardów wymaga poczynienia nakładów, które zostały wyliczone przez biegłego sądowego J. W. w opinii sporządzonej w dniu 27 grudnia 2018r.

Zarzut naruszenia art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. oraz art. 363 § 2 k.c. częściowo okazał się trafny. W świetle art. 481 § 1 k.c. i art. 455 k.c. kwestia stanu opóźnienia się dłużnika w spełnieniu świadczenia pieniężnego i w konsekwencji zasądzenia odsetek za czas opóźnienia zależy od konkretnych okoliczności faktycznych sprawy. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu do wyroku z dnia 17 czerwca 2010r. (...) wskazał, że w przypadku świadczenia pieniężnego w postaci obowiązku zapłaty odszkodowania ma zastosowanie zasada zawarta w art. 363 § 2 k.c. według której jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu to wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba, że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili. Sąd Najwyższy nadto wskazał, że warunkiem istnienia stanu opóźnienia dłużnika w spełnieniu świadczenia pieniężnego jest to, aby dłużnik znał treść obowiązku jaki ma spełnić (wysokość świadczenia pieniężnego) względnie czynniki, które pozwalają ustalić wysokość tego świadczenia. Analogiczny pogląd został wyrażony przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu do wyroku z dnia 7 lipca 2011r. w sprawie (...) w którym wskazano, że w przypadku nieotrzymania odszkodowania pieniężnego w terminie płatności wierzyciel może żądać od dłużnika, zgodnie z art. 481 § 1 k.c., zapłaty odsetek za opóźnienie liczonych od upływu tego terminu; może on żądać skutecznie ich zapłaty wtedy, gdy odszkodowanie w takiej wysokości rzeczywiście mu się w tym terminie należy, nie zawsze zatem wymagalność roszczenia jest równoznaczna ze stanem opóźnienia dłużnika, gdyż o opóźnieniu tym można mówić wtedy, gdy dłużnik nie spełnia świadczenia niespornego co do zasady i wysokości, niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela (vide: wyroki Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 1998r. (...) niepubl., z dnia 15 stycznia 2004r. (...), niepubl.). Podobnie Sąd Najwyższy w uzasadnieniu do wyroku z dnia 10 lutego 2010r. w sprawie (...) wskazał, że stan opóźnienia dłużnika w spełnieniu świadczenia pieniężnego zachodzi wówczas, gdy z czynności prawnej lub innego zdarzenia prawnego wynika zarówno obowiązek jak i wysokość świadczenia pieniężnego dłużnika.

Sąd pierwszej instancji odsetki ustawowe zasądził od kwoty 41.670,52 zł od dnia 28 czerwca 2017r. tj. od daty wpływu pozwu do Sądu Okręgowego w (...)W uzasadnieniu do pozwu powódka wskazała, że kwota 40.000 zł tytułem

odszkodowania z tytułu spadku wartości nieruchomości została ustalona szacunkowo; dokładne wyliczenie spadku wartości nieruchomości wymaga wiedzy specjalnej, zatem konieczne jest przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu budownictwa, wyceny nieruchomości oraz akustyki (vide: str. 7 pozwu – k. 8 akt). W tych okolicznościach brak jest podstaw do uznania, że w dacie 28 czerwca 2017r. powódce należało się odszkodowanie w wysokości kwoty dochodzonej pozwem tj. 75.200 zł zważywszy, że zasądzone 41.670,52 zł stanowi tylko 55% kwoty dochodzonej pozwem. Sąd Apelacyjny uznał więc, że pozwany opóźnił się ze spełnieniem świadczenia dopiero po upływie 7 dni licząc od daty doręczenia pełnomocnikowi pozwanego odpisu operatu szacunkowego i opinii biegłego sądowego J. W., gdyż wówczas wysokość odszkodowania znana już była pozwanemu. Odpis operatu szacunkowego i opinii został doręczony pełnomocnikowi pozwanego w dniu 12 lutego 2019r. (vide: zwrotne potwierdzenie odbioru – k. 288 akt). Przyjmując 7 dni na zapoznanie się z tymi dokumentami pozwany do 19 lutego 2019r. powinien był spełnić świadczenie. Biorąc powyższe pod rozwagę na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zaskarżony wyrok w pkt 1 zmieniono w ten tylko sposób, że termin początkowy odsetek ustawowych od kwoty 41.670,52 zł ustalono od dnia 20 lutego 2019r. i oddalono powództwo w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 41.670,52 zł od dnia 28 czerwca 2017r. do dnia 19 lutego 2019r.

Ustalenia poczynione przez Sąd pierwszej instancji, jako znajdujące uzasadnienie w materiale zgromadzonym w aktach niniejszej sprawy, Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne. Wnioski płynące z dokonanych ustaleń Sąd Apelacyjny aprobuje z wyłączeniem tego, że odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 41.670,52 zł winny były zostać zasądzone od dnia 28 czerwca 2017r. W konsekwencji Sąd Apelacyjny nie aprobuje też argumentacji Sądu pierwszej instancji przytoczonej w uzasadnieniu do zaskarżonego wyroku dotyczącej ustalenia daty opóźnienia pozwanego w spełnieniu świadczenia w wysokości 41.670,52 zł. Biorąc powyższe pod rozwagę apelację pozwanego w pozostałym zakresie, stosownie do art. 385 k.p.c., oddalono.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5 i § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (j.t. Dz. U. 2018.265) obciążając nimi pozwanego.

Mariola Głowacka Elżbieta Fijałkowska Mikołaj Tomaszewski

--	--	--